Müslümanlık
Acaba Bir Komplo Projesi midir?

Feriduddin AYDIN
feriduddin@gmail.com

دار العِبَر للطباعة والنشر
Al-Ibar Publishing
İstanbul-2018

Müslümanlık
Acaba Bir Komplo Projesi midir?

Bu soruya kesin olarak ***«evet»*** diyebilmek kolay değildir. Çünkü Müslümanlığın İslâm'a karşı hazırlanmış özel ve ciddi bir kurgunun ürünü olduğunu ileri sürmek, çok güçlü ve somut deliller gerektirmektedir. Bu konuda beş ayrı varsayımdan söz edilebilir.

1) Müslümanlık: İslam'ı ortadan kaldırmak için, kasıtlı bir tasarımla yüzyıllar önce inşa edilmiş yapay dinin adıdır.

2) İslâm, zaman içinde yozlaştırılarak dejenere edilince Müslümanlık adını almıştır.

3) İranlıların etkisiyle Farsça ***«Moselmânî»*** sözcüğünün Türk ağzıyla seslendirilen ve İslam'a bu şekliyle verilen ikinci bir taklit addır.

4) Arapça İslam kelimesinin Farsça ya da Türkçe tercümesidir.

5) Vaktiyle bilgisizlik sonucu vuku bulmuş bir dil sürçmesi sonucu, İslam'a yanlışlıkla verilmiş ve daha sonra yaygınlaşmış bir isimdir; bir ***«galat-ı meşhur»***dur.

Her şeyden önce belirtmeliyiz ki bu varsayımlardan *-hangisi doğru olursa olsun-* Müslümanlığın asla İslâm olmadığıdır. Çatallaşan bu kavşakta, *-bu beş olasılığın her birini ayrı ayrı ele almak suretiyle-* edinilebilecek herhangi bir bilgi kırıntısını dakik bir incelemeden geçirdikten sonra ancak gerçeğe yakın bir hükme varılabilir. Bilimsel etiğin icabı da budur.

Önce farz edelim ki, Müslümanlık özel ve gizli bir tasarımın ürünüdür; bu takdirde proje kimler tarafından, nasıl ve ne zaman başlatıldı; bu projenin amacı inşa yöntemi, stratejisi ve malzemeleri nelerdi? Bu sorular karşımıza çıkacaktır ve bu konuda belgesel tespitler şarttır. Bunların hepsini somut belgeler ışığında kanıtlamak gerekecektir. Aksi halde konu bir iddia olarak havada kalacak ve ağır bir sorumluluk söz konusu olacaktır.

Meselenin ağır sorumluluk gerektirdiğini ve araştırmacı için tehlikeli sonuçlar doğurabileceğini hatırdan çıkarmayalım. Fakat bir taraftan da İslâm'ı ortadan kaldırmak için *-ona ait bir kisve içinde-* yeni bir din inşa etmeye azmeden profesyonel bir kripto ekibin bu amaçla yüzyıllar boyu devir teslim yoluyla faaliyet gösterdiğini düşünelim. Mîlâdî 700 ilâ 1200 yılları arasında cereyan etmiş 500 yıllık tarihin ve sosyolojik hadiselerin ışığında bu ekibin köklü deneyimler kazandığını ve muazzam bir bilgi birikimine sahip bulunduğunu da var sayalım. *(Biraz sonra bu topluluğu teşhis etmeye çalışacağız.)* Bu bâtınî ekip, üstlendiği böylesi büyük projeye ilişkin, en ufak bir somut iz bırakmış olabilir mi ? Buna ihtimal vermek, tarife sığmaz bir bilgisizlik örneğidir. Unutmamak gerekir ki, ***Karmatîler***'den ***İhvânussâfa***'ya, ***Haşşaşîler***'den ***Masonluğa***, ***illuminati***'den ***Opus Dei***'ye ve ***Bohemian Grove***'dan

Feto'ya kadar nice gizli ve gizemli örgütler, derin yapılar ve mafya teşkilâtları, sırlarını yüzyıllarca saklamayı başarabilmişlerdir.

Tarihte, eşine rastlanamayacak büyüklükteki ***"Müslümanlık komplosu***"nun tasarımı ve temelindeki hileler, elbette çok büyük olmuştur. Onun için de bu din, *-ahlâk ve özellikle iman kurumu üzerinde-* korkunç yıkımlara neden olmuştur. Bugün ne Türkiye' ne Ortadoğu ülkeleri, ne de beşeriyet dünyası, bu tahribatı giderebilecek güçtedir!

Öncelikle vurgulamak gerekir ki bu komplo, İslâm'a karşı açılmış dehşetli bir savaş olmasına rağmen, izlenen yöntemde ve kullanılan hilelerde asla şiddete başvurulmamıştır. Bu savaşta tartışmaya ve kavgaya hiçbir zaman kapı aralanmamıştır. Buna bilhassa çok dikkat edilmiştir. Komplonun *(şiddeti çağrıştıracak)* hiçbir iz bırakmamış olmasını işte bu yöntemin özelliklerinde aramak gerekir. Örneğin bu komployu gerek tasarlayan gerekse uygulayan grup üyelerinin her biri, *-sadece mistik bir gönül adamı değil, aynı zamanda-* cahil kalabalıkları büyüleyici hipnotik yanıltma sanatının birer hünerli ustası olarak yetişmiştir. Akılları durduran üstün becerileriyle bunlar, en katı kalpleri bile mest eden rûhânî cilveler sergileyerek asırlardır, milyarlarca insanın vicdanına sızmasını başarmış, ruhların derinliklerinde birer ilâh olarak taht kurmuşlardır.[1]

Bunlar niçin böyle bir yola koyuldular; bunu nasıl becerebildiler? Bu iki sorunun yanıtlarını ayrı ayrı aramak gerekir. Önce bu figürlerin sıradan birer kimse olmadıklarına inanmamız lâzımdır. Düşününüz; Çağatay Hükümdarı **Sultan Halil** (öl.1346)'in emrinde 6 yıl, bir rivayete göre de 12 yıl cellatlık yapmış[2] bulunan, Nakşbendî Tarîkatı'nın kurucusu **Muhammed Bahâuddîn Buhârî** (1318-1389), günümüzde, Ortadoğu'da ve Orta Asya'da milyonlarca Nakşbendî tarafından derin bir saygı ile anılmaktadır. Unutmayalım: bu adamın bir cellât olduğu ancak 600 yıl sonra ortaya çıkmıştır! Ekranlarda sık sık boy gösteren cerbeze bir Nakşbendi mollası, onun cellatlığını meşru göstermek için **Hz. Rasûl**'ün (s) ünlü komutanlarından **Sa'd bin Ebi Vakkas**'ı örnek göstermişti! Ama bu molla bir gerçeği bilinçli olarak gizliyor: **Sa'd bin Ebi Vakkas**, Hz. Rasûl'ün (s) emrinde ve Allah'ın adalet sistemine göre infazları gerçekleştiriyordu. Nakşbendîliğin kurucusu **Bahâuddîn Buhârî** ise tarihçiler tarafından ***«haşin ve zalim»***[3] diye nitelenen **Sultan Halil**'in emrinde siyaseten idama mahkûm edilmiş insanların boynunu kesiyordu! Bu iki insanın gerek şahsiyetleri, gerekse görevlerinin özellikleri arasındaki uçurumu fark edebildiğimiz oranda hem ***İslâm*** ile ***Müslümanlık*** arasındaki farkı, hem de söz konusu komplonun sırlarını anlamaya yaklaşmış oluruz.

***

[1] Asker emeklisi bir Nakşbendînin, kaleme aldığı «Şâh-ı Nakşibend» adlı kitabın yayıncıları tarafından bu tarîkatın kurucusu hakkında dizilen şu övgüler oldukça ilginçtir. Methiyeler aynen şöyledir:

«Velîler ordu olsa… Bunların başbuğlarından da ayrı bir ordu kurulsa… Ona başbuğ olacaklardan da bir ordu… Son başbuğ Şâh-ı Nakşibend Hazretleri olurdu.» Kaynak: A. Faruk Meyan, Çile yy. Önsöz. İstanbul-1979

[2] Prof. Dr. Necdet Tosun, Bahaeddin Nakşbend, s. 100, İnsan yy. baski 6. İstanbul-2015

[3] A.g.e. S.101

Bu hayalet çetenin böyle bir maceraya neden girdiğini *(bu girizgâhtan sonra)* tahmin etmemiz daha kolaylaşacaktır. Bunun için, Emevî döneminde ve daha çok **Quteybe bin Muslim el-Bâhilî** (m. 669-715) komutasında Arap ordularının, Türkistan'ı işgal ederken halkın kutsallarına karşı giriştikleri sert faaliyetleri hatırdan çıkarmamak gerekir.[4] Putların yığınlar halinde ve kalabalıkların gözleri önünde ateşe verilmesi, büyük ihtimalle halkın yüreğinde ve vicdanında onulmaz yaralar açmış ve bu acı inanılmaz bir öfke ile karışık bularak *-bin yıl boyunca-* günümüze kadar devam etmiştir. Bu öfkenin etkisiyledir ki cumhuriyet döneminde milyarlarca lira harcanarak Türkiye'nin her köşesi heykellerle donatılmış, 5186 sayılı yasa çıkarılmış, mezar ve türbeler mermerlerle süslenmiştir. Türkiye âdeta bir heykeller, mezarlıklar ve türbeler açık müzesi haline getirilmiştir.

Yine bu öfkenin etkisiyledir ki Türk insanı, Arapları tarihin hiçbir döneminde affetmemiş, onları sevmemiş, onları kendine yakın görmemiş, onlara güvenmemiş ve her fırsatta onları aşağılamıştır.[5] İlginçtir ki çok keskin bir Türk milliyetçisi olmasına rağmen **Nihal Atsız**, nakledilen vasiyetnamesinde, Arapları yeni düşmanlardan saymaktadır.[6] Bu, onun geniş bir kültüre sahip olmadığını göstermektedir. Çünkü Arap düşmanlığı oldukça eski bir meseledir. Onları, yaklaşık beş yüz yıl boyunca kendi bayrakları altında yönetmiş olmalarına rağmen Türkler, Arapları hiçbir zaman -*gerçek anlamda*- vatandaşlar olarak görmemiştir. Örneğin, Selçuklu ve Osmanlı yönetimleri, Anadolu'nun güney sınırlarına Türkmen aşiretlerini yerleştirmiş, bu sayede Arapların kuzeye doğru açılarak Türk toplumuna karışmalarını önlemişlerdir. Günümüzde savaştan kaçan Araplara kucak açılmışsa, bu tutum konjonktürün zorunlu kıldığı politikaların gereğidir. Bütün bunların yanı sıra Türkler, İslâm öncesi kutsallarına *(özellikle ölü kültüne)* olan bağlılıklarını devam ettirmek suretiyle Arap unsuruna karşı nefret ve öfkelerini canlı tutmak istemişlerdir. Öbür yandan Arapların genel anlamda sergiledikleri gerilik, sertlik, görgüsüzlük, disiplinsizlik; içine

---

[4] Tarihçi Zekeriya Kitabçı, İbn Kesîr'in Tarihinden yararlanarak Quteybe ibn Müslim'in kardeşine verdiği talimatı şöyle kaydetmektedir.

«Semerkant'a gelen bütün yolları tutmasını, şehir kapılarından hiçbir müşrik'in (Türk) girmesine müsaade etmemesini, her türlü silah taşımayı -isterse bir demir parçası olsun- yasak etmesini, aksine davrananlar olursa derhal öldürülmesini tavsiye etmeştir. Bu şiddet tedbirleri öyle insafsız bir şekilde uygulanmıştır ki şehre mutlaka girmesi icab eden kimselerin ellerine balçıktan mühürler vurulmuş, ancak bu balçık kuruyuncaya kadar şehirde kalmalarına izin verilmiştir. Aksi takdirde bunlar derhal öldürülmüşlerdir. Böylece Quteybe, muharip Türk unsurunu tamamen etkisiz bir hale getirmek istemiştir.»

Kaynak: Zekeriya Kitapçı, Orta Asya'da İslâmiyetin Yayılışı ve Türkler, 3. Baskı s. 168,169. Konya-1994.

[5] Araplaşmış bir Türk Olan Halep eşrafından Abdurrahman el-Kevûkibî adlı aktivist. Eserlerinden birinde Türklerin Arapları şu sözlerle aşağıladığını tespit etmiştir:

«Dilenci Arap (baldırı çıplak bedevî)»; «Kör fellah»; «Arap çingenesi»; «Kıptî Arap»; «Ne Şam'ın şekeri Ne Arabın yüzü.» «Pis Arap»; «Arap Tabiatı»; «Arap Çenesi»; «Bunu yaparsam Arap olayım»; «Nerede Arap, nerede tambur»; «Siyah kedi ve köpeklerin Arap Arap diye çağırılması…»

[6] Nihal Atsız'ın vasiyetnamesi şöyledir:

«Yağmur Oğlum! Bugün tam bir buçuk yaşındasın. Vasiyetnameyi bitirdim, kapatıyorum. Sana bir resmimi yadigar olarak bırakıyorum. Öğütlerimi tut, iyi bir Türk ol.

Komünizm bize düşman bir meslektir. Bunu iyi belle. Yahudiler bütün milletlerin gizli düşmanıdır. Ruslar, Çinliler, Acemler, Yunanlılar tarihi düşmanlarımızdır. Bulgarlar, Almanlar, İtalyanlar, İngilizler, Fransızlar, Araplar, Sırplar, Hırvatlar, İspanyollar, Portekizliler, Romenler yeni düşmanlarımızdır. Japonlar, Afganlılar ve Amerikalılar yarın ki düşmanlarımızdır. Ermeniler, Kürtler, Çerkezler, Abazalar, Boşnaklar, Arnavutlar, Pomaklar, Lazlar, Lezgiler, Gürcüler, Çeçenler içer(de)ki düşmanlarımızdır. Bu kadar çok düşmanla carpışmak için iyi hazırlanmalı.

Tanrı yardımcın olsun! Nihal Atsız. 4 Mayis 1941 »

sürüklendikleri cehâlet ve ilkellik, Türklerin Müslümanlığa daha sıkı sarılmalarına yol açmıştır. Nitekim; *«İslâm, böylesi rezil, kepaze ve perişan bir milletin dini olduğuna göre Türk insanı bu dine girmeyi zül sayar!»* gibi bir kanaatin Türkler arasında yaygınlaşmış olabildiğine ihtimal vermek gerekir. Yüksek sesle ilân edilmiyor olsa bile bu tutum ve kanaatin Türkler arasında yaygın olduğunu, tarihsel ve sosyolojik gerçekler kanıtlamaktadır.

***

Ölmüş insana gelince; İslâm'a göre onun defteri dürülmüştür, durumunu Allah'tan başka hiç kimse bilemez, onunla iletişim kurmak imkânsızdır. Mü'min olarak öldüğüne inanılıyorsa *(gerçek şehit hariç)* yıkanır, kefenlenir, namazı kılınır, ondan sonra da camilere ve yerleşim birimlerine uzak bir mezarlığa defnedilerek terk edilir. Rahmetle anılabilir, fakat ruhuna Kur'an okunamaz, mezarı özenle yapılamaz, üzerine bina inşa edilemez. Ölmüş insanın, aslında dinin özüyle hiçbir alâkası yoktur.

Müslümanlıkta ise *(yıkama, namaz ve defin)* dışında bu kuralların hiç biri geçerli değildir. Bunlar da İslam'dan aşırılmıştır. Nitekim *-ısrarla tekrarlandığı üzere-* Müslümanlık kesinlikle ayrı, İslâm da ayrı bir dindir. Çünkü Müslümanlık İslâm'dan tamamen ayrı bir din olarak inşa edilmiştir; bu dinin temel taşını da esasen ölmüş insan oluşturmaktadır. Yani başka bir ifade ile ceset ve mezar, Müslümanlığın özünü ilgilendirmektedir. Salâtin camilerinin kıble cephesindeki mezarlıklar, bu konuda bize önemli mesajlar vermektedir. Bu alâkanın esprisini ise *(biraz sonra değinilecek olan)* ***«üveysîlik»*** inancında aramak daha doğru olur. Bu nedenle Türk insanının neden mezarla devamlı surette haşir neşir olduğu sorunsalına dönmemiz ve İslâm'a karşı vaktiyle kurulmuş tarihî komployu yeniden irdelememiz gerekiyor.

***

Dünyada Türkler kadar mezarlarla *-meftuniyet derecesinde-* meşgul olmuş hemen hiçbir insan topluluğu bulunmadığını söylemek mübâlağa sayılmamalıdır. Bu da mîlâdî 707-715 yılları arasında, Türkistanı'ın hemen her kentinde, Arap askerî güçleri tarafından putların toplu şekilde imha edilmiş olmasına karşı duyulan tarihi tepkinin eyleme dönüşmüş şeklinden başka bir şey değildir. Ancak Arap askerlerine yöneltilmesi gereken öfke ve tepkinin İslâm'a yöneltilmiş olması çok ilginçtir. İslâm'a karşı kurulan komplonun karakterine bakıldığında bu tepkiyi *(Türkün lisan-ı hâliyle)* şöyle yorumlamak gerekiyor:

«Siz, geldiniz vatanımızı işgal ettiniz, topraklarımızda can ve mal telefatına yol açtınız, üstelik derin bir saygıyla ibadet ettiğimiz putlarımızı da ateşe verip onları gözlerimizin önünde yaktınız... Ancak siz sadece maddi varlıklarımızı tahrip ettiniz; biz ise sizin manevi kaynağınızı kurutacağız, böylece sizin ruhunuzu söndüreceğiz. Üzerinde titrediğiniz o tevhid inancınızı öyle bir tahrip edeceğiz ki çok geçmeden siz de aynen bizim gibi putperest toplumlar olacaksınız. Bunun hiçbir zaman farkına da varamayacaksınız. Çünkü sizlerle birlikte yine namaz kılacağız, yine oruç tutacağız ve dininizin emrettiği bütün ibadet şekillerini uygulayacağız. Ama biz aynı zamanda dilinizi de kullanarak ***Seyr-u süluk*** *diye bir eğitim sistemi getireceğiz,* ***vahdet-i vücud***, ***Allah aşkı***, ***marifetullah***, ***fenâfillâh***, *ve* ***bekabillâh*** *gibi nice nice ilâvelerle dininizi öyle bir dejenere edeceğiz ki onu kıyamete dek bir daha kurtaramayacak, eski haline döndüremeyeceksiniz!..»*

Evet, Türk Müslümanlığının projesini kuranlar *(yani sırf tarikat teorisyenleri)* ve zaman içinde onu yapılandırarak uygulama alanına koyanlar *(silsile babaları)* çok büyük ihtimalle böyle düşünmüşlerdir. Öfke ve tepkiden kaynaklanan bu kanaatin daha sonraki Türk kuşaklara da *(bilinçli olarak)* aynen intikal etmiş olduğunu ileri sürmek ise abartıdan öte bir ahlâksızlık örneğidir. Ancak şu kadarını söylemek mümkündür: sonraki kuşaklar büyük ölçüde bilgisizliğin ve duygusallığın kurbanları olarak bu tuzağa düşmüşlerdir. Ataların batıl inanışları onlara hak suretinde yansımıştır. Aynı zamanda Arapların verdiği kötü örnekler, Türk kuşaklarını tarih boyunca İslâm'a karşı alarm halinde tutmuştur. Bu nedenle son bin yıldır atalar kültünün etkisi altında yönlenmiş ve şartlanmışlardır. Dolayısıyla din olgusuna Müslüman Türkler -*eskiden beri*- geleneksel ve folklorik etkinlikler olarak bakmış, bu yüzden ***İslâm*** ile ***Müslümanlık*** arasındaki farklar onları hiçbir zaman ilgilendirmemiştir; bu konuda herhangi bir karşılaştırma yapmamış, arayış içine girmemiş, girme ihtiyacını da duymamışlardır. İşte bu sırf taklit kültürü yüzündendir ki Müslümanlar tevhid ve iman kavramlarını hiçbir zaman ciddiye almamışlardır. Geleneksel olarak, ***«kelime-i tevhid»***'i ve ***«kelime-i şehadet»***'i rutin bir tekrarla telâffuz etmeyi alışkanlık haline getirmiş olsalar bile bu iki temel ikrarı sindirmek için çok derin düşünme ihtiyacını duymamışlardır. Oysa vurgulamak gerekir ki İslâm sırf ***tevhid*** demektir. Tevhid deyince de yalnızca ve yalnızca ***İSLÂM*** akla gelmelidir. Evet; yani İslâm demek ***(her şeyden önce)***: *«Allah birdir»* demektir. İlginçtir ki Müslümanların büyük bir kısmının *(gerçekten)* Allah'ın birliğine inandıklarını söylemek güçtür. Bu konudaki en büyük engel ise -*çok büyük ihtimalle- «mezar ve türbe sevdası»*'dır.

***

İslâm'ın, kendi bağlılarını, ceset ve mezardan büyük bir duyarlılıkla uzak tutmaya çalışmış olması dikkat çekicidir. İslâm'ın bu karakteri, İman kalesinin temel taşı olan Tevhîdi, -*politeizmin tehlikelerine karşı*- koruyan sağlam bir zırhtır. Türkistanlı bazı babalar tarafından -*hemen hiç kimsenin bakamadığı bir açıdan*- bu zırhın 1200'lerde keşfedilmesi, Türklerin tarihinde bir dönüm noktasıdır ve son derece önemli bir olaydır. Dolayısıyla, şimdiye dek hemen hiçbir araştırmacının dikkatini çekmemiş olan bu noktanın ne kadar ehemmiyetli olduğunu ve barındırdığı sırları artık ifşa etmenin zamanı gelmiştir.

Mîlâdî 700-1200 seneleri arasında tarihî ve sosyolojik birikime sahip olmayı nasılsa başarabilmiş *gizemli bir derviş zümresinin,* bu zırhı keşfettiği ve *–İslâm'ı ortadan kaldırmak için*- bir sistem kurduğu anlaşılmaktadır. Bu sistemde bir takım işaretler ve parolalar vardır. Bu istişarelerin mutlaka yazılı belgelerle kanıtlanması gerekmez. Bunlar ancak üst düzey bir elit tarafından bilinmektedir. Yarı örtülü bu sistemin uygulaması ise oldukça yanıltıcıdır. Öyle ki bu sistemin ibadet perdesi altında uygulanan ritüellerinde, kültürsüz mü'min ve Müslimleri kuşkulandırmayacak spekülatif motivasyonlara yer verilmiştir. Şu var ki sözü edilen bu esrarengiz grubun ifadeleri ve ***«tarikat kuralları»*** adı altında geliştirdikleri kavramlar ve kullandıkları anlatım üslupları onları bir nebze deşifre etmektedir. Bütün bu ilkeler ve kavramlar arasında özellikle ***«üveysilik»*** adı altında tasarladıkları inanış, bu tarihî komplonun nirengi noktasını oluşturmaktadır. O dönemde bu sistem için gerekli malzemeler de -*geçmiş olan 500 yıllık bir zamanın akışı içinde*- zaten hazır hale gelmişti. Nasıl mı?

Türkistan'ın Araplar tarafından işgali sırasında yaşanmış dramatik olayların, halk arasında uzun süre konuşulmuş olduğu muhakkaktır. Bu olayların halk üzerinde derin etkiler bıraktığı da inkâr edilemez. Dolayısıyla **Hz. Ali**'ye ve soyuna yaşatılan acılar, nasıl ki yüz yıllar boyu işlenerek bu olaylardan çeşitli destanlar, din ve mezhepler üretilmiş ise Türkistan'ın işgali sırasında olup biten hadiselerden de mutlaka benzer şekilde çeşitli inanışlar uydurulduğu akla gelmektedir. Bir ilham kaynağı haline gelen bu söylencelerin belli çevreleri *(özellikle ozanları ve dervişleri)* harekete geçirdiğini var saymak gerekir. İşte bu adamlardan, *-aralarında anlaşmış-* bir grubun kolları sıvayarak ***«üveysîlik»*** adı altında bir inanış üzerinde yoğunlaştıklarını burada deşifre etmek gerekiyor. Peki ***üveysilik*** nedir, ne işe yaramış ve sözü edilen esrarengiz derviş zümresi bunu nasıl geliştirmiş, nasıl kurumsal hale getirebilmiştir? İlerleyen satırlarda, bu soruların cevapları üzerinde bir nebze durulacak olsa da aslında bu konuya ilişkin bilgileri buraya sığdırmak mümkün değildir.

Üveysîlik: Bir tarîkat şeyhinin, *(yaşamakta olduğu çağdan çok önceleri)* ölmüş tarîkat rûhânîlerinden biriyle buluşarak, görüşerek(?) onun bilgilerinden yararlanması inancıdır. Bu iki kişi arasındaki zaman farkı bazen yüzyıllarla ifade edilebilir. Örneğin; Nakşbendî tarîkatı'nın kurucusu olduğu söylenen **Şah-ı Nakşbend** (Öl. M. 1389)'in, *-kendisinden 139 yıl önce ölmüş olan-* **Abdulkhâlıq Gucdewânî** ile görüştüğü ve ondan mezun olduğu ileri sürülmektedir"[7]

İşte Müslümanlık dini'nin temel taşı budur. Bu dinin animist bir temele dayandığı bu suretle ortaya çıkmaktadır. Böyle bir zemin üzerinde inşa edilmiş bir dinin ise, İslâm ile ilişkilendirilmesinin bilimsel hiçbir izahı olamaz. Böylece aslî değerlerin yozlaşmasıyla *(ya da yozlaştırılmasıyla)* Müslümanlığın, İslâm'dan bir çeşit dönüşmüş olabileceği şeklindeki tez, bütünüyle çürümüş olarak karşımıza çıkmaktadır.

Peki bu dervişler kimlerdi ve bunu nasıl becerebildiler? Bu sorunun ikinci şıkkının çok özetlenmiş cevabı esasen yukarıdaki satırlar içinde verilmiştir. Ancak elbette bu yeterli değildir. Onun için önce bu dervişlerin kim olduklarına bakalım.

Önce belirtmek gerekir ki tarih, *-İslâm'ın saptırılmasında etkisi bulunmuş-* başlıca iki zümreyi tespit etmiştir. Bunlardan ilk topluluk yaklaşık olarak mîlâdî 800-1000 yılları arasında yaşamış olan *(çoğu Araplaşmış Fars kökenli)* sûfîlerdir. Bunlar, daha çok ***Irak***'ta, ***Horasan*** bölgesinde ve kısmen de ***Mısır***'da ortaya çıktılar. ***"İlk zâhidler"*** olarak da tanınırlar. Bunların ünlü ilklerinden biri **İbrahim bin Edhem** (ö. m. 779), sonuncularından biri de **Saîd bin Selâm el-Mağribî** dir. (ö. m. 985) Bunların biyografilerini ve ürettikleri yeni kavramları derleyerek ciddi bir te'lif disiplini çerçevesinde kitaplaştıran, **Ebû'l-Qâsım Abdulkerîm el-Quşeyrî**'dir. **Quşeyrî**'nin Risâlesi'nde, bu şahsiyetlerin inanışları ve mistik anlayışları arasında ***«üveysîlik»*** adı altında bir kavram bulunmamaktadır. Işıkçı Nakşbendîlerin iddiasına göre **«İbrahim bin Edhem**[8] ile **Ebûyezîd-i Bestâmî** üveysîdirler.»(?)[9] Ancak bu iddialara kanmak,

---

[7] Bkz. Feriduddin AYDIN, Tarikatta Râbıta ve Nakşbendîlik, 4. Baskı, s.68. Tevhid yy. İstanbul-2018; Ayrıca bkz. Feriduddin AYDIN, Geçmişten bugüne Nakşbendîlik (Tarîkatçılığın Sırları ve Şifreleri), S. 175 (Feriduddin Aydın özel kütüphanesi) Eser henüz yayınlanmamıştır.

[8] Bkz. Bir grup Nakşbendi, Türkiye Gazetesi, İslâm âlimleri Ansiklopedisi, 2/226. Tarihsiz-İstanbul.

[9] Bkz. Bkz. عبد المجيد بن محمّد بن محمّد الخانيّ، الحدائق الورديّة في حقائق أجلاّء النقشبنديّة ص/ **97**. القاهرة – **1308** هـ.

ya da genelleme yaparak bu ilk zâhidler zümresinin tümünü itham etmek haksızlık olur. Çünkü en azından, bunların sözlerinde ve eserlerinde tahrîfât yapılmış olabilir. Ayrıca, menâkıb kitaplarında bu şahsiyetleri göklere çıkarmak isteyenlerin oldukça abartılı sözleri dikkat çekmekte, bu tür anlatımların uydurma olduğu açıkça anlaşılmaktadır. Nitekim ne **Quşeyri**, ne de ondan önce ve sonra bu zümre hakkında kitap yazmış olan müellifler, eserlerinde, bu topluluktan birinin üveysilikle ilişkili olduğu yolunda herhangi bir söz söylememişlerdir. Bundan şu sonucu çıkarabiliriz: Ne ***İslâm*** ne de ***Müslümanlık*** tarihinde, **Bahâuddîn Buhârî**'nin yaşadığı (1318-1389) yıllara kadar mistik dünyada üveysîlikten söz eden biri hakkında bilgi yoktur.

İkinci topluluk ise **Ahmed-i Yesevî** (öl. m.1166) ve **Abdülhalık Gucdewânî** (öl. m.1179) ile başlayan ve **Muhammed Hâcegi-i Emkenegi** ile biten Türkistanlı dervişlerdir. İşte ***«üveysîlik»*** inancını bunlar üretmişlerdir. Demek ki İslâm'dan intikam almak için 500 yıl beklemek gerekiyordu. Niçin? Çünkü Türkistan'ın Araplar tarafından işgal edildiği yıllarda Türk topluluklarının yaşadığı şok, ancak bu dönemde etkisini büyük ölçüde yitirmiş, aynı zamanda bu süre boyunca birikmiş olan söylenceler ve efsaneler yeni bir din inşa etmek için yeterli malzemeyi oluşturabilmiştir.

Üveysiliğe gelince, bu inanış, İslâm'ı temelinden yıkarak ortadan kaldırmanın, hatta Allah Teâlâ'nın varlığını inkâr etmenin kutsal anahtarıdır denebilir. Çünkü:

1) Bu inanış; diri bir insanın, on yıllar, hatta yüz yıllar önce ölmüş bir insanla iletişim kurabilme iddiası üzerine kurulmuştur.

2) Bu inanışa göre; böyle bir iletişimle bir araya gelen iki insan, o kadar yüceler yücesi kimselerdir ki zaman kavramı onlar için söz konusu değildir. Çünkü onlar vaktiyle ***"fenâ makamını aşarak bekâ makamına yükselmiş, Allah'ta eriyerek O'nunla bütünleşip sonsuzlaşmışlardır."*** Aslında Allah kavramı bu inanışta âdeta buharlaşmıştır; sadece sembolik bir anlam ifade etmektedir.

3) Bu inanışta, *(yaşamakta olduğumuz dünya âleminden, A'râf âleminden ve âhiret âleminden başka, ayrıca)* bir de rûhâniyet âlemi vardır.

4) Yukardaki üç maddeye göre; *(haşaa!)* Allah'ın, Cennetin, Cehennemin, hesabın, suâlin, ve mizânın hiçbir önemi yoktur.

5) Tarîkatçılık, râbıtacılık, ermişlik, evliyacılık, kerâmetçilik ve türbecilik, üveysilikten türetilmişlerdir.

6) Bu sırlar, her çağda sayıları genelde üçü dördü geçmeyen Nakşbendî zümresinin en üst statüsüne sahip şeyhler arasında ancak paylaşılır. Başka hiç kimseye asla sızdırılmaz. Müslümanlığın ases patronları bunlardır. Ancak bu patronaj ikincil statüdeki onlarca Nakşî şeyhi tarafından yürütülür. Kendilerine avâm gözüyle bakılan Nakşbendî kalabalıklar tarafından din ve tarikat adına paylaşılan yığınlarca çelişik inanışlar, hikâyeler ve efsaneler ise bu elit tarafından hiçbir zaman ciddiye alınmaz. Zaten bu kalabalıklar sırf propaganda için kullanılan bir araçtan başka bir şey ifade etmezler. Karmaşık gibi gözüken bu yapı, son 600 yıldır Türk Müslümanlığına altyapı hizmeti vermektedir. Ayrıca bir yandan Alevilik tarafından dejenere edilmesini önlemekte, öbür yandan İslam'a dönüşmesini engellemektedir. Bu suretle

Nakşbendîlik Türk Müslümanlığını ayakta tutmaktadır. Onun için Nakşbendilikle Müslümanlık arasında çok ciddi bir organik ilişki mevcuttur.

Bütün bunlar üst üste konduğunda Müslümanlık komplosunun -*Nakşbendîliğin kurucuları olan*- Türkistan dervişleri tarafından ***«üveysîlik»*** temeli üzerinde tertip edildiğini kestirmek kolaylaşır. Bu komplocu dervişlerin ***«üveysîlik»*** projesindeki çıkış noktaları ise **Uweysu'l-Qarenî**[10] adlı bir zattır. Hz. Rasûl (s) döneminde yaşadığı, ancak onunla bir araya gelemediği, fakat kendisine derin bir sevgi beslediği rivâyet edilmektir.[11] Hikâye sadece bundan ibarettir. Ne var ki bu hikâyeden zaman içinde, önce Nakşbendîlik adı altında bir örgüt, ardından da Müslümanlık diye bir din üretilmiştir. Bu inanışa göre, **"İbrahim bin Edhem** adlı Zahid, *(râhaniyet âleminde)* **Uweysu'l-Qarenî** adlı zâhid ile buluşmuş ondan istifâde etmiştir." Oysa **Uweysu'l-Qarenî**, m. 657 yılında **Hz. Ali** komutasındaki ordu saflarında *(Sıffin savaşında)* Muaviyeci güçlere karşı çarpışırken şehid olmuş. **İbrahim bin Edhem** ise m. 714 yılında ***Afganistan***'ın ***Belh*** kentinde doğmuştur. Bu iki tarih arasında tam 57 yıl vardır. Bu da demektir ki bu iki şahsiyet birbirlerini asla görmemişlerdir. Başka bir iddiaya göre de aynı iletişim ve buluşma **Ebûyezîd-i Bestâmî** ile **Câfer es-Sâdık** arasında yaşamıştır.[12] **Halbuki Bestâmî**, **Câfer es-Sâdık**'tan 38 yıl sonra doğmuştur. Aynı şekilde Nakşbendi Tarîkatı'nın kurucusu **Bahauddîn Buhârî**'nin, doğumundan çok önceleri ölmüş bulunan **Abdulkhâlık Gucdewânî** ile buluşup görüştüğü ileri sürülmektedir.[13] Halbuki **Gucdewânî**, mîlâdî 1179'da ölmüş, **Buhârî** de mîlâdî 1318'de doğmuştur. Bu iki tarih arasında ise 139 yıl gibi bir zaman aralığı vardır. **Gucdewânî**'nın Hızır ile görüştüğü de ayrı bir iddia.[14]

Türk Müslümanlığını arka planda yönlendiren Nakşbendiliğin gizli manzarasından bazı önemli kareler işte bunlardır. Onun için; Acaba, İslam İle Müslümanlık Aynı şey mi, diye bir soru karşısında kendilerini bulanlar, buradaki belgesel bilgilerden yola çıkarak artık makul bir cevap bulabilirler.

---

[10] Bu zatın, Türkiye'de adı **Veyselkarânî** olarak değiştirilmiştir.

[12] Bkz. محمّد بن عبدالله الخانيّ، البهجة السنيّة في آداب الطريقة النقشبنديّة ص/ **11**. طبعة مصر – **1241** هـ.; Ayrıca bkz. Aynı kaynak PDF. S19. https://img.webme.com/userfiles/alhaqqani/37-bahjat.pdf Ayrıca

Bkz. عبد المجيد بن محمّد بن محمّد الخانيّ، الحدائق الوردية في حقائق أجلاّء النقشبنديّة ص/ **97**. القاهرة – **1308** هـ.

[13] Bkz عبد المجيد بن محمّد بن محمّد الخانيّ، الحدائق الوردية في حقائق أجلاّء النقشبنديّة ص/ **126**. القاهرة – **1308** هـ.

[14] Bkz. عبد المجيد بن محمّد بن محمّد الخانيّ، الحدائق الوردية في حقائق أجلاّء النقشبنديّة ص/ **111**. القاهرة – **1308** هـ.